

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Alešem Korejtkem v právní věci **žalobce: V.K., nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, trvale bytem K. P. 1170, R., Zakarpatská oblast, v České republice bytem H. 1459/2, H. K., zastoupeného Janem Lipavským, advokátem, se sídlem Velké náměstí 135, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2 P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2014, č. j. CPR – 15566-2/ČJ-2013-930310-V238 a č. j. CPR – 15566-3/ČJ-2013-930310-V238,**

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 16. 6. 2014, č. j. CPR – 15566-2/ČJ-2013-930310-V238, a žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 16. 6. 2014, č. j. CPR – 15566-3/ČJ-2013-930310-V238, se zamítají.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :**I.****Žalovaná rozhodnutí, žaloba a vyjádření žalovaného**

Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „žalovaný“), ze dne 16. 6. 2014, č. j. CPR – 15566-2/ČJ-2013-930310-V238 (dále „též žalované rozhodnutí I“ či „rozhodnutí správního orgánu druhého stupně I“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 28. 10. 2013, č. j. KRPE-73605-48/ČJ-2013-170022-SV (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně I“), jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. 326/1999 Sb.“), uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 (jeden) rok, neboť byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou pro výkon zaměstnání. Dle ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. byl stanoven počátek uvedené doby, a to na okamžik, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Dále bylo deklarováno, že dle § 118 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. se do doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Ve smyslu ustanovení § 120a zákona č. 326/1999 Sb. bylo též konstatováno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ustanovení § 179 zákona č. 326/1999 Sb. a dle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. mu byla stanovena doba k vycestování z území ČR, a to do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále též „žalovaný“), ze dne 16. 6. 2014, č. j. CPR – 15566-3/ČJ-2013-930310-V238 (dále „též žalované rozhodnutí II“ či „rozhodnutí správního orgánu druhého stupně II“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 28. 10. 2013, č. j. KRPE-73605-49/ČJ-2013-170022-SV (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně II“), jímž byla žalobci podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč, neboť žalobce vyvolal správní řízení vedené pod č. j. KRPE-73605/ČJ-2013-170022-SV porušením právní povinnosti.

Proti těmto rozhodnutím podal žalobce včasnou žalobu, v níž namítl, že:

- 1) Výroková část žalovaného rozhodnutí I je nepřezkoumatelná a nesrozumitelná, neboť v ní není „dostatečně a přesně vymezena skutková podstata deliktu, kterého se měl žalobce dopustit“, není ani „specifikována právní norma, kterou měl svým jednáním žalobce porušit a jejíž porušení umožňovalo uložit správní vyhoštění“.

- 2) Žalovaný dospěl v rozhodnutí I k nesprávnému závěru, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, neboť žalobce „*vykonával činnost jako osoba samostatně výdělečně činná na základě platného živnostenského oprávnění*“. V žalovaném rozhodnutí I navíc absentuje „*odůvodnění naplnění všech znaků závislé práce*“, event. nelegální práce, a proto je uvedené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
- 3) Uložené opatření (správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok) je „*nepřiměřené přísné*“, neboť žalobce si již na území České republiky vytvořil „*společenské a kulturní vazby*“, má zde „*přítelkyni A.*“, bratrance, na „*území Ukrajiny žijí pouze rodiče žalobce*“ (sic!). Nadto na území Ukrajiny probíhá „*rozsáhlý ozbrojený konflikt, který lze kvalifikovat jako občanskou válku*“. Žalobce má obavu, že by po návratu musel nastoupit „*vojenskou službu v ozbrojených složkách*“ a „*obává se o svůj život a zdraví*“. Uložené opatření hodnotí žalobce jako nepřiměřeně přísné i s ohledem na skutečnost, že se z jeho strany jednalo o „*první zjištěné porušení právních norem České republiky a žalobce má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt*“.
- 4) Žalobce se též domnívá, že žalovaný „*opustil zásadu materiální pravdy, která musí být pro jakékoli trestání (správní i trestní) stěžejní*“.
- 5) Vzhledem k tomu, že žalované rozhodnutí I je dle žalobce vadné a je třeba jej zrušit, podal žalobce současně žalobu proti „*navazujícímu*“ rozhodnutí II, kterým mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení a které „*samo o sobě neobstojí*“. Jiný důvod, pro který by mělo být žalované rozhodnutí II zrušeno, žalobce v žalobě neuvedl.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalovaná rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalovaných rozhodnutí, která hodnotí jako věcně správná a zákonná a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkouvává (přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu /§ 75 odst. 1 s. ř. s./) napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích¹ žalobních bodů (dispoziční zásada), z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů

¹ Soud není oprávněn vyhledávat ve správním spise argumenty svědčící uplatněným žalobním bodům (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2006, č. j. 7 Afs 127/2005-62, dostupný www.nssoud.cz).

považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Žalobce je povinen v žalobě vylíčit, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 57, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č.j. 8 Azs 52/2005 - 56, a ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytyčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat,² ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany (viz tamtéž). **Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu** (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Tímto postupem by byla ostatně popřena rovnost stran v řízení před

² Na tomto místě soud připomíná, že přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63, dostupný na www.nssoud.cz). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, obě rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu vymezila judikatura (např. povinnost ex officio přihlídnout k prekluzi v daňovém řízení, k zániku odpovědnosti za přestupek apod.).

soudem a žalovanému správnímu orgánu by byla odňata možnost efektivně hájit své rozhodnutí. **Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, či uplatní námitku stručnou, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině a postačí též zpravidla jen stručně pojaté odůvodnění soudu** (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2013, č. j. 2 Afs 77/2012 – 21, dostupný na www.nssoud.cz).

Dále platí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Soud též dodává, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument účastníků (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „*[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17 etc.). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24 nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Nyní k samotnému přezkumu.

1) Námitky uvedené pod bodem 1 nejsou důvodné.

Nejvyšší správní soud se již v minulosti mnohokrát vyslovil k náležitostem výroku správního rozhodnutí z hlediska jeho srozumitelnosti a určitosti, a to i ve vztahu k rozhodnutí o vyhoštění. Nejvyšší správní soud především opakovaně potvrdil, že **z rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců musí být jednoznačně zřejmé, který ze čtyř důvodů, jež jsou v tomto ustanovení uvedeny, cizinec naplnil** ([1] je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo [2] na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo [3] bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo [4] takové zaměstnání cizinci zprostředkoval), případně že svým jednáním naplnil některou z kombinací těchto důvodů (srov. rozsudek ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 As 28/2012 - 4, bod 18; citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). **Postačí přitom, je-li protiprávní jednání cizince dostatečně určitě a podrobně popsáno v odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění** (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 - 67, ze dne 9. 12. 2010, č. j. 1 As 70/2010 - 99, ze dne 6. 6. 2011, č. j. 2 As 62/2011 - 77, ze dne 23. 5. 2012, č. j. 1 As 38/2012 - 38, ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Jinými slovy: **Plně postačuje, pokud z výroku rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývá, podle kterého ustanovení zákona o pobytu cizinců bylo vyhoštění uloženo, a až v odůvodnění je dostatečně popsáno jednání, které je podřazeno pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, a uvedení toho, pod který důvod vymezený v tomto ustanovení jednání spadá** (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2012, č. j. 1 As 38/2012 - 38, a ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 As 28/2012 - 33, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Výše popsaným požadavkům žalovaný dostál (viz též narativní část odůvodnění tohoto rozhodnutí /sub I/). Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně I koresponduje s velmi podrobným odůvodněním (10 stran), je dostatečně určitý a srozumitelný, což platí i pro vymezení předmětu obsaženého v oznámení o zahájení správního řízení. Z žaloby a z listin založených ve správním spise (např. z odvolání) je navíc zřejmé, že žalobce neměl a nemá pochybnosti o tom, co bylo předmětem řízení před správními orgány, jaké opatření a podle jakého ustanovení obecně závazných právních předpisů mu bylo uloženo a z jakých důvodů. Postup správních orgánů ho tedy nezbavil možnosti účinně se bránit proti jejich rozhodnutím a zpochybnit splnění zákonem stanovených podmínek pro jejich vydání.

Pro úplnost je možno dodat, že přestože ani výrok rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže rezignovat na potřebnou přesnost a jednoznačnost, tak nepřestává platit, že ani správní řád (srov. zejména § 68) ani zákon o pobytu cizinců (srov. zejména § 119 a § 178b) nekladou na výrok takové nároky jako např. trestní řád. Tento rozdíl plyne z odlišné povahy obou řízení a jeho existencí není protiústavně potlačena právní jistota či harmonie právního řádu. **Správní vyhoštění nemá charakter správního trestu, ale je svou povahou zvláštním preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví** (viz např. rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne: 6. 6. 2011, č. j. 2 As 62/2011 – 77, či 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, oba dostupné na www.nssoud.cz). Tento závěr je v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, podle níž řízení o správním vyhoštění není rozhodováním o „oprávněnosti trestního obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 5. 10. 2002, Maaouia proti Francii, stížnost č. 39652/98). Lze tedy uzavřít, že pro popis skutku v rozhodnutí o správním vyhoštění platí pravidla vyložená výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu a trestní judikatura je nepoužitelná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 – 30, dostupný na www.nssoud.cz).

Ve vztahu k zákonu o zaměstnanosti je možno uvést, že není třeba uvádět konkrétní ustanovení zákona o zaměstnanosti, jež měl žalobce svým jednáním porušit. Pro přezkoumatelnost správního rozhodnutí v tomto ohledu postačuje, pokud správní orgán zjistil skutkový stav a subsumoval jej pod konkrétní skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců (což učinil). K přezkoumatelnosti správního rozhodnutí tedy zásadně není nutné dále subsumovat zjištěný skutkový stav pod právní normy jiných právních předpisů (srov. bod 13 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 6 As 115/2013 – 53, dostupného na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud potvrdil ve svém rozsudku ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 – 67, že pro rozhodnutí o uložení správního vyhoštění není rozhodující, zda cizinec vykonával nelegální práci ve smyslu zákona o zaměstnanosti, ale pouze to, zda se dopustil jednání, kterým naplnil některou ze skutkových podstat vymezených v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí i této podmínce dostalo, není tedy v tomto ohledu nepřezkoumatelné a s tím související žalobní námitka proto není důvodná.

2) Důvodné nejsou ani námitky uvedené sub 2.

V daném případě je ze správního spisu patrné, že dne 4. 9. 2013 prováděla hlídka Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, pracoviště Pardubice (dále též „OPKPE“), pobytovou kontrolu dle zákona č. 326/1999 Sb. na staveništi stavby s názvem rekonstrukce Základní školy nábřeží Závodu Míru 1961 v Pardubicích. **Na místě kontroly stavbyvedoucí M.B. předložil hlídce - mimo jiné - i dohodu o provedení práce (§ 75 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, dále též „zákoník práce“) uzavřenou mezi žalobcem a společností PRIMA, spol. s r.o., na výkon práce (druh práce: stavební dělník) na staveništi a evidenci docházky (mimo jiné i docházky žalobce) na stavenišť za období srpen a září 2013. Povolení k zaměstnání, které by žalobce opravňovalo k výkonu pracovní činnosti podle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpis (dále též „zákon o zaměstnanosti“), v Pardubickém kraji, žalobce ani stavbyvedoucí nepředložil a takové povolení ani nebylo (jak bylo později potvrzeno Úřadem práce České republiky) dosud vydáno.**

S ohledem na výše uvedené byl žalobce hlídkou OPKPE dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn a eskortován na pracoviště OPKPE. Téhož dne bylo z moci úřední zahájeno s žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., neboť žalobce na území České republiky byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou

výkonu zaměstnání. **Žalobce následně do protokolu za přítomnosti tlumočníka uvedl, že na stavbě pracuje na základě dohody o provedení práce od 14. 8. 2013 a že jeho pracovní docházka je vyplněna správně. Tyto skutečnosti plynou i z písemného vyjádření stavbyvedoucího ze dne 4. 9. 2013 pro Oblastní inspektorát bezpečnosti práce pro Královehradecký a Pardubický kraj. Později** (za přítomnosti právního zástupce) **začal žalobce tvrdit, že na stavbě pracoval na základě smlouvy o dílo jako živnostník a tato svá prima facie nevěrohodná tvrzení počal „prokazovat“.** S přihlédnutím ke skutečnostem výše uvedeným správní orgán zcela správně následný postup žalobce vyhodnotil jako účelový a důkazní prostředky jím předkládané (resp. důkazy označené a následně provedené) jako prima vista nevěrohodné, když účelovost jednání žalobce je přímo do očí bijící (na tomto místě je nutno dodat, že postup žalobce není ani nikterak originální, zdejší soud se s touto „taktikou“ cizinců a jejich zástupců setkává v řízeních tohoto druhu opakovaně). V podrobnostech krajský soud odkazuje na přesvědčivé a vyčerpávající odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně I (zejména stranu 3 až 7) odůvodnění žalovaného rozhodnutí I (zejména stranu 4 až 6).

Krajský soud poukazuje především na přesvědčivou svědeckou výpověď stavbyvedoucího M.B. (zaměstnanec společnosti PRIMA, spol. s r.o.), který - na rozdíl od žalobce (a představitelů zaměstnavatele žalobce) - neměl (a nemá) na výsledku řízení zájem a vypovídal konzistentně. Svědek B. vyvrátil verzi žalobce a R.D.. Svědek B. konkrétně uvedl, že žalobce na stavbě pracoval od 14. 8. 2013 jako pomocný stavební dělník, vykonával osobně pomocné stavební práce, prováděl úklid staveniště po jednotlivých řemeslech, skládal, vykládal a přesouval materiál, „*nedělal žádnou speciální nebo odbornou práci*“. Při nástupu na pracoviště dle dne 14. 8. 2014 žalobce svědkovi sdělil: „*Jsem Ukrajinec a posílají mě z firmy na práci, mám tu dělat.*“ Od společnosti PRIMA, spol. s r.o., žalobce „*nafasoval*“ reflexní vestu s označením společnosti PRIMA, spol. s r.o., pracovní oděv a ochranné pomůcky (přilbu, rukavice apod.). Jiné pracovní pomůcky mu přiděleny nebyly (vzhledem k tomu, že žalobce prováděl pouze pomocné práce /úklid, transport materiálu apod./ ostatně ani žádné nepotřeboval – pozn. soudu). Svědek žalobci práci přiděloval, uděloval mu pokyny a splnění pokynů kontroloval. Svědek též žalobci určoval začátek a konec pracovní doby. Pokud jde o odměnu žalobce za vykonanou práci, vycházel svědek z toho, že je určena dohodou o provedení práce. Smlouvu o dílo, již se později žalobce dovolával, svědkovi zaměstnavatel (společnost PRIMA, spol. s r. o.) předal až dne 6. 9. 2013, tedy dva dny po provedené kontrole, resp. až poté, co svědek společnost PRIMA, spol. s r. o., informoval o provedené kontrole. Smlouvu společnost PRIMA, spol. s r. o., svědkovi „*dodala*“ proto, aby „*ji předal*“ Policii ČR. Po celou dobu, po kterou žalobce pracoval na stavbě, svědek vycházel z toho, že žalobce pracuje na základě platně uzavřené dohody o provedení práce, kterou svědek předložil kontrolním orgánům již dne 4. 9. 2013.

Z výše uvedených důvodů je zjevné, že závěr žalovaného, že činnost žalobce naplnila znaky závislé práce, jak ji definuje § 2 odst. 1 zákoníku práce a recentní judikatura (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6Ads 46/2013-35, dostupný na www.nssoud.cz), je zcela správný a řádné odůvodněný. **Naplněním znaků závislé práce se přitom správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí I podrobně zabýval** (srov. zejména stranu 7 /odstavec 1 až 5/) a soud na jeho zcela správné a úplné závěry odkazuje (žalobce vykonával práci ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti žalobce, jménem zaměstnavatele, dle jeho pokynů a vykonával ji osobně). Správní orgán prvního stupně též správně poukázal (vedle již zmíněného § 2 zákoníku práce)

na § 178b odst. 1, § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb. a § 89 zákona o zaměstnanosti. O tom, jaká ustanovení obecně závazných právních předpisů byla porušena, tedy nemůže (a nemohl) mít žalobce (jakož i kdokoli jiný) pochyb (o čemž svědčí i samotná žaloba a jednotlivé žalobní námitky).

Pokud jde o zmínku žalobce o nelegální práci, je třeba znovu připomenout, že v daném případě je pro rozhodnutí o uložení správního vyhoštění rozhodující, zda žalobce svým jednáním naplnil některou ze skutkových podstat uvedených v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, nikoli to, zda vykonával nelegální práci ve smyslu zákona o zaměstnanosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 7 As 98/2010 - 67, ze dne 30. 10. 2013, č. j. 6 As 115/2013 - 53, a ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 As 70/2013 - 24, a č. j. 5 As 71/2013 - 24, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

3) Jako liché vyhodnotil soud i námitky sub 3.

Podle § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Všechny výše uvedené skutečnosti správní orgány v rozsahu nezbytném pro soulad jeho rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu zjišťovaly a podrobně hodnotily.³ **Nejprve (a zcela správně) správní orgán prvního stupně (viz stranu 2 dole rozhodnutí I) připomněl imigrační historii žalobce, přičemž zdůraznil, že žalobce do České republiky přicestoval za účelem zaměstnání v roce 2007 a v roce 2009 tento účel změnil na podnikání (sám žalobce do protokolu dne 13. 9. 2013 uvedl, že „hlavním důvodem pobytu bylo vydělávat peníze“).**

Správní orgán prvního stupně též důvodně akcentoval, že žalobce se na Ukrajině narodil, má na území Ukrajiny oba rodiče i bratra, všichni bydlí v rodinném domě ve městě Rachov a v případě nuceného návratu by žalobce mohl bydlet s nimi. S rodinnými příslušníky je žalobce v pravidelném telefonickém kontaktu (1x až 2 x týdně), pravidelně jezdí domů na Ukrajinu (1 x ročně na celý měsíc). Žalobce se na Ukrajině narodil.

Žalobce sice tvrdil, že má na území České republiky přítelkyni A., s níž se zná 2 měsíce (společně nebydlí), avšak toto tvrzení (které nadto není z hlediska platného práva

³ Nejvyšší správní soud k požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o správním vyhoštění v otázce přiměřenosti v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, a v rozsudku ze dne 7. 5. 2014, č. j. 1 Azs 45/2014 - 41, uvedl, že ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince, **správní orgán však nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Přiměřenost dopadů rozhodnutí je však nezbytné posoudit komplexně, na základě informací zjištěných v konkrétní věci. Nezabýval-li se správní orgán výslovně ostatními kritérii vymezenými v § 174a zákona o pobytu cizinců, lze mít za to, že je vyhodnotil jako nerozhodná, resp. že k nim nezjistil nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit.**

v tomto řízení nijak relevantní – viz níže) neprokázal. V azylovém a pobytovém řízení přitom platí, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale účastník musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 – 58). **Ostatně i v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost, platí, že účastník má povinnost v souladu s § 52 správního řádu prokázat co sám tvrdí, má-li správní orgán z jeho tvrzení vycházet.** Ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, a tedy i zásadu materiální pravdy a zásadu vyšetřovací v rámci správního řízení, je třeba vykládat i s ohledem na požadavek procesní ekonomie, přičemž řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 – 66, či rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 4 As 67/2013 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz).

V rozsudku ze dne 11. 7. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, Nejvyšší správní soud uvedl, že **vztahem zakládajícím rodinný život je pak v první řadě vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, což není žalobcův případ.** Vztah žalobce a jeho přítelkyně (pokud by existence tohoto vztahu byla prokázána) by případně mohl naplnit pojem soukromého života zahrnujícího do určité míry i širší aspekty života jednotlivce, včetně práva na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 12. 1992 ve věci Niemietz proti Německu, stížnost č. 13710/88, <http://echr.coe.int>). Ovšem i kdyby v daném případě bylo vůbec možné hovořit o naplnění pojmu rodinného, resp. soukromého života, je třeba si uvědomit, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. **Vztah s (údajnou) přítelkyní A. se proto může odvíjet i mimo území České republiky. Ostatně žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, která není od České republiky geograficky a ani kulturně nijak výrazně vzdálena.**

Nadto je na tomto místě třeba zdůraznit, že Mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, navázal-li v České republice soukromý vztah. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, se Nejvyšší správní soud k otázce rozsahu mezinárodního závazku založeného čl. 8 Úmluvy vyjádřil v tom smyslu, že **zásahem do rodinného a soukromého života cizince by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu v intencích judikatury Evropského soudu pro lidská práva.** Žalobci bylo uděleno správní vyhoštění na jeden rok, ačkoli podle § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění až na 5 let. **Jednorozhodnutí správní vyhoštění proto nelze kvalifikovat jako nepřiměřenou sankci, na jejímž základě by ve vztahu k žalobci mohlo dojít k porušení mezinárodních závazků České republiky** (ke stejným závěrům dospěl např. Nejvyšší správní soud i v odůvodnění rozsudku ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Azs 3/2010 – 62).

Žalobci navíc nic nebrání v tom, aby využil zákonných prostředků k možnému odstranění tvrdosti rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 122 zák. č. 326/1999 Sb.) a následně i dalších institutů, které upravují příslušná ustanovení tohoto zákona. **Je však třeba zdůraznit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje** (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07).

Pokud jde o ekonomické vazby žalobce na území České republiky, žalobce uvedl, že zde žádný majetek nevlastní a nemá ani žádné závazky. **Jde-li o kulturní vazby,** i tyto jsou veškeré žádné, žalobci se pouze „líbí Praha“ a „navštěvuje diskotéky“. Naopak na Ukrajině má žalobce „jádro“ rodiny, zná jazyk i kulturu (je to jeho rodná země), jeho reintegrace je tedy možná. Zdravotní stav žalobci umožňuje vycestování.

Žalobce před svým odchodem žil na západě Ukrajiny, a proto zde není nebezpečí, že by byl dotčen „protiteroristickými (protiseparatistickými) operacemi“ ukrajinské armády, které dle všeobecně známých informací (z veřejně dostupných zdrojů srov. např. http://www.mzv.cz/jnp/cz/cestujeme/aktualni_doporuceni_a_varovani/ukrajina_bezpecnostni_situace_na_vychode.html) probíhají pouze na jihovýchodě Ukrajiny, zejména v Doněcké a Luhanské oblasti, situace na západě a středu země je klidná, západ země je plně pod kontrolou proevropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka. Konflikt na Ukrajině přitom ani dle ukrajinského prezidenta Petra Porošenka nelze považovat za občanskou válku (http://www.lidovky.cz/ukrajinske-sily-dal-zatlacujici-separatisty-porosenko-nejde-o-obcanskou-valku-gcl-/zpravy-svet.aspx?c=A140726_212812_ln_zahranici_sk#utm_source=rss&utm_medium=feed&utm_campaign=ln_zahranici&utm_content=main).

K obavě z „vojenské služby“ je možno uvést, že dle ustálené judikatury nutnost vykonat vojenskou službu sama o sobě bez dalšího nepředstavuje azylově či pobytově relevantní okolnost (srov. v této souvislosti závěry uvedené v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 7. 1994, čj. 6 A 502/94-39, publikovaném v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 415/1999 a v Soudní judikatuře č. 4/1999, str. 124; srov. dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, či rozsudek téhož soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného plyne, že napadené rozhodnutí o správním vyhoštění nelze v žádném případě pokládat za nepřiměřené. Žalobce postupoval protiprávně, pokud vykonával zaměstnání bez příslušného povolení k zaměstnání, přičemž zákon o pobytu cizinců jasně stanoví (bez ohledu na počet „zjištěných porušení“), že následkem jednání, kterého se dopustil žalobce, je správní vyhoštění (dura lex, sed lex), které bylo v posuzované věci uloženo při samotné dolní hranici možného pětiletého rozpětí (srov. – mutatis mutandis – bod 19 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 4 As 107/2013 – 23, dostupného na www.nssoud.cz). **Není zde tedy žádný zákonný důvod pro „korekci“ uloženého opatření.**

4)

K obecně formulované námitce sub 4 je možno uvést pouze to, že správní orgány všechny pro rozhodnutí relevantní skutečnosti v rozsahu nezbytném pro soulad jejich rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu zjišťovaly a podrobně hodnotily. Zásadu materiální pravdy tedy správní orgány „neopustily“ ani neporušily. Jelikož žalobce neuvedl, v čem konkrétně jím zmíněné „opuštění zásady materiální pravdy“ (pokud soud odhlédne od toho, že se v daném případě nejedná o správní trestání, jak bylo objasněno výše) mělo spočívat a jaké konkrétní rozhodné skutečnosti zůstaly v řízení neobjasněny, nemůže se

soud k této námitce podrobněji vyjádřit, a to z důvodů podrobně popsanych v úvodu této části odůvodnění rozsudku.

5)

Rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci uložil podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1000 Kč (§ 6 odst. 1 vyhl. č. 520/2005 Sb.), je závislé na rozhodnutí o vyhoštění žalobce, neboť jen v případě jeho správnosti a zákonnosti lze dovodit, že žalobce porušením své právní povinnosti řízení o vyhoštění vyvolal. Vzhledem k tomu, že žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění důvodnou shledána nebyla, přičemž jiné námitky proti tomuto rozhodnutí žalobce neuplatnil, nelze ani v této části žalobě přiznat opodstatnění (srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 As 70/2013 – 24, a č. j. 5 As 71/2013 – 24, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

III.

Závěr a náklady řízení

Lze tedy uzavřít, že ani jedna ze základních žalobních námitek není důvodná. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jelikož však žalovanému žádné náklady v řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 1. srpna 2014

Aleš Korejtko v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová